

26 Νοεμβρίου, 1992

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων

v.

ΣΤΕΦΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ,

Εφεσιβλήτου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5645).

Καλλιέργεια γης εγγεγραμμένης στο όνομα άλλου, χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου, κατά παράβαση του άρθρου 281(1) (α) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

5 Ο περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμος (Αρ. 21/62 και 50/66) — Διάταγμα Επιτάξεως ημερομηνίας 11 Σεπτεμβρίου, 1975, Παράρτημα Τρίτον, Μέρος II, Α.Δ.Π. 671/75 — Επίταξη για το δημόσιο συμφέρον όλης της κινητής και ακίνητης ιδιοκτησίας που ανήκει στους Τουρκοκυπρίους — Διάταγμα Επιτάξεως ημερομηνίας 13 Νοεμβρίου, 1975 Α.Δ.Π. 820/75 — Επίταξη όλης της κινητής και ακίνητης ιδιοκτησίας που ανήκει στους Τουρκοκυπρίους για ικανοποίηση των αναγκών του προσφυγικού κόσμου — Διάταγμα Επιτάξεως ημερομηνίας 22 Δεκεμβρίου, 1988 με ισχύ από 9.1.1989 μέχρι 8.1.1990, εξουσιοδοτεί την Κεντρική Επιτροπή, για την προστασία και διαχείριση των πιο πάνω περιουσιών που εγκατελείφθηκαν και επιτάχθηκαν, να ενεργεί κάθε πράξη σχετική με την περιουσία, για την επιτυχία των σκοπών του Διατάγματος.

20 Σύνταγμα άρθρο 54 — Ίδρυση Κεντρικής Επιτροπής για την προστασία και διαχείριση των εγκαταλελειμμένων Τουρκοκυπριακών περιουσιών από το Υπουργικό Συμβούλιο στην άσκηση των εξουσιών του για γενική διεύθυνση και έλεγχο της διακυβέρνησης της Δημοκρατίας.

25 Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 146 — Αποκλειστική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για άσκηση αναθεωρητικού ελέγχου των ατομικών διοικητικών αποφάσεων, πράξεων και παραλείψεων με βάση τους περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποινικές Διατάξεις) Νόμους του 1964 έως 1991.

Διοικητικό Δίκαιο — Ακυρωσία διοικητικής πράξης — Πότε μπορεί ο Ποινικός Δικαστής να τη διαπιστώσει .

Ο εφεσίβλητος παρά τις απαγορευτικές προειδοποιήσεις της

Επιτροπής Διαχειρίσεως Τουρκοκυπριακών Περιουσιών, καλλιέργησε γη μέρος της οποίας δεν συμπεριλαμβανόταν στο συμβόλαιο που υπέγραψε.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απεφάσισε ότι η εφεσείουσα Αρχή δεν δικαιούται σε επίταξη περιουσίας πάνω από τρία χρόνια και ότι η Κατηγορούσα Αρχή απέτυχε να αποδείξει το στοιχείο της έλλειψης συναίνεσης του εγγεγραμμένου κυρίου και αθώωσε τον κατηγορούμενο. 5

Σε έφεση του ο Γενικός Εισαγγελέας επικαλέσθηκε το δίκαιο της ανάγκης για την εγκυρότητα του Διατάγματος Επιτάξεως, υπέβαλε ότι αυτό είναι ατομική διοικητική πράξη που δεν ακυρώθηκε ούτε ανακλήθηκε, ότι η επιτάσσουσα αρχή, σύμφωνα με το άρθρο 6 της περί Επιτάξεως Νομοθεσίας, έχει όλα τα δικαιώματα του εγγεγραμμένου ιδιοκτήτη και ότι απεδείχθησαν όλα τα στοιχεία του αδικήματος. 10 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την αθωωτική απόφαση και απεφάνθηκε ότι:

1. Σύμφωνα με το Τεκμήριο της Νομιμότητας, η ατομική διοικητική πράξη συνεχίζει να είναι έγκυρη και ισχυρή μέχρις ακυρώσεως της από το αρμόδιο συντεταγμένο Δικαστήριο ή ανακληθεί από την αρχή που την εξέδωσε. 20
2. Ο Ποινικός Δικαστής δεν έχει δικαιοδοσία και δεν μπορεί να διαπιστώσει παρεμπιπτόντως, ούτε αυτεπάγγελα, ούτε ύστερα από ένσταση, την ακυρωσία διοικητικής πράξης, εκτός στην περίπτωση που εξετάζει την νομιμότητα της ατομικής πράξης, προκειμένου να επιβάλει ποινή σ' εκείνο προς τον οποίο απευθύνεται η πράξη λόγω παράβασης της συμπεριφοράς την οποία αυτή καθορίζει. Ούτε και έχει δικαιοδοσία να ερευνήσει την εγκυρότητα του Διατάγματος. 25
3. Στην παρούσα υπόθεση ο εφεσίβλητος αντιμετώπιζε ποινική κατηγορία και όχι κατηγορία για παράβαση Διατάγματος Επιτάξεως. 30
4. Το Διάταγμα Επιτάξεως που εκδόθηκε τις 22.12.1988 με βάση το δίκαιο της ανάγκης, ήταν έγκυρο και ισχυρό.
5. Τα απαραίτητα στοιχεία του αδικήματος για το οποίο κατηγορείται ο εφεσίβλητος και που είναι η καλλιέργεια γης εγγεγραμμένης στο όνομα άλλου χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου απεδείχθησαν πέραν πάσης αμφιβολίας. 35
6. Για όλους τους πιο πάνω λόγους η αθωωτική απόφαση ακυρώνεται και ο εφεσίβλητος βρίσκεται ένοχος όπως κατηγορείται. 40

Η έφεση επιτρέπεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Vassiladou v Republic (1986) 3 C.L.R. 955.

Aristides v Republic (1983) 3 C.L.R. 1507.

In re Georghiou (1983) 2 C.L.R. 1.

5 *Kritiotis v Municipality of Paphos and Others (1986) 3 C.L.R. 322.*

Attorney General v. Ibrahim 1964 C.L.R. 195.

Έφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης.

10 Έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον αθωωτικής απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Κραμβής, Α.Ε.Δ.) ημερομηνίας 20.5.92 (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 11215/90) με την οποία αθώωσε τον κατηγορούμενο από την κατηγορία της καλλιέργειας γης εγγεγραμμένης στο όνομα άλλου, χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου, κατά παράβαση του 15 Άρθρου 281 (1) (α) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

Γ. Παπαϊωάννου, δικηγόρος της Δημοκρατίας, για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.

Σ. Χατζηγιάννης, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

20 ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ. ανέγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο εφεσίβλητος κατηγορήθηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας ότι, μεταξύ 1ης Νοεμβρίου, 1989, και 30ής Νοεμβρίου, 1989, αμφοτέρων των ημερομηνιών συμπεριλαμβανομένων, στο Κιβισίλι της επαρχίας Λάρνακας, καλλιέργησε γη εγγεγραμμένη στο όνομα άλλου, 25 χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου, κατά παράβαση του Άρθρου 281(1)(α) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

30 Δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας, ύστερα από ακροαματική διαδικασία, αθώωσε τον κατηγορούμενο.

Με την παρούσα έφεση, ο Γενικός Εισαγγελέας ζητά την ανατροπή της αθωωτικής απόφασης.

Τα γεγονότα, όπως έγιναν αποδεκτά, σύμφωνα με τον περί Αποδείξεως (Τροποποιητικός) Νόμο του 1986, (Αρ. 86/86), και την προφορική μαρτυρία, έχουν:-

5

Γη που σημειώνεται στα χωρομετρικά σχέδια ως Τεμάχιο 4/2, Φύλλο/Σχέδιο 50/60, έκτασης δύο στρεμμάτων, και Τεμάχιο 2, Φύλλο/Σχέδιο 50/60, έκτασης 34 στρεμμάτων, στο χωριό Κιβισίλι της επαρχίας Λάρνακας, είναι εγγεγραμμένη στο όνομα Τουρκοκίπριου.

10

Ο εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης - Τουρκοκίπριος - όπως και οι άλλοι Τουρκοκίπριοι, μετά την Τουρκική εισβολή και κατάληψη της βόρειας Κύπρου από τα Τουρκικά στρατεύματα, εγκατέλειψε το χωριό του και την περιουσία του και μεταφέρθηκε και εγκαταστάθηκε στο κατεχόμενο βόρειο μέρος της Δημοκρατίας.

15

Με Διάταγμα Επιτάξεως, που εκδόθηκε δυνάμει του Άρθρου 4 του περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμου, (Αρ. 21/62 και 50/66), και δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας Αρ. 1218, ημερομηνίας 11 Σεπτεμβρίου, 1975, Παράρτημα Τρίτον, Μέρος II, Α.Δ.Π. 671/75, σελ. 611, "άπασα η κινητή και ακίνητος ιδιοκτησία, οπουδήποτε ευρισκομένη, η ανήκουσα εις Τουρκοκυπρίους και εγκαταλειφθείσα υπ' αυτών κατά την μεταφορά των εις τας υπό των Τουρκικών στρατευμάτων κατεχομένας περιοχάς" επιτάχθηκε για το δημόσιο συμφέρον.

20

25

Στις 13 Νοεμβρίου, 1975, εκδόθηκε Διάταγμα Επιτάξεως, που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας Αρ. 1236, ημερομηνίας 14 Νοεμβρίου, 1975, Παράρτημα Τρίτον, Μέρος II, Α.Δ.Π. 820/75, σελ. 779, με το οποίο "άπασα η κινητή και ακίνητος ιδιοκτησία, οπουδήποτε ευρισκομένη, η ανήκουσα εις Τουρκοκυπρίους και μη προσωπικώς χρησιμοποιουμένη υπ' αυτών" επιτάχθηκε για σκοπούς δημόσιας ωφέλειας, ήτοι:-

30

"(α) διά οικιστικούς σκοπούς·

5 (β) διά την προμήθειαν ή διατήρησιν ή ανάπτυξιν προμηθειών και υπηρεσιών αίτινες είναι αναγκαίαι εις την ζωήν ή προάγουσι την ευημερίαν ή αναψυχήν του κοινού·

10 (γ) διά την καλύτεραν διά την δημοσίαν ωφέλειαν χρησιμοποίησιν της ιδιοκτησίας ταύτης, ή οιονδήποτε των ρηθέντων σκοπών, η δε επίταξις ταύτης επιβάλλεται διά την επίτευξιν των άνω σκοπών προς ικανοποίησιν των αναγκών του προσφυγικού πληθυσμού."

15 Το Υπουργικό Συμβούλιο, στην άσκηση των εξουσιών του, με βάση το Άρθρο 54 του Συντάγματος, για τη γενική διεύθυνση και έλεγχο της διακυβέρνησης της Δημοκρατίας, ίδρυσε Κεντρική Επιτροπή για την προστασία και
20 διαχείριση των εγκαταλελειμμένων Τουρκοκυπριακών περιουσιών - (βλ. Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, Αρ. 14.202, της 18ης Αυγούστου, 1975, που δημοσιεύτηκε στο Παράρτημα Τέταρτον της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας, Αρ. 1216, ημερομηνίας 29 Αυγούστου, 1975, Αρ. 51, σελ. 47).

Το Διάταγμα Επιτάξεως ανανεώνετο κάθε χρόνο, με την έκδοση νέου Διατάγματος Επιτάξεως.

25 Το τελευταίο Διάταγμα Επιτάξεως των ιδίων Τουρκοκυπριακών περιουσιών εκδόθηκε στις 22 Δεκεμβρίου, 1988, με ισχύ από 9 Ιανουαρίου, 1989, μέχρι τις 8 Ιανουαρίου, 1990, με βάση τους περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμους του 1962 έως 1986, (Αρ. 21/62, 50/66, 61/75, 43/86).

30 Το Διάταγμα τούτο, περαιτέρω, εξουσιοδοτεί την Κεντρική Επιτροπή, για την προστασία και διαχείριση των περιουσιών Τουρκοκυπριακής ιδιοκτησίας που εγκαταλείφθηκαν και επιτάχθηκαν, να ενεργεί κάθε πράξη σχετική με την περιουσία, για την επιτυχία των σκοπών του Διατάγματος.

Στον εφεσίβλητο παραχωρήθηκε, με συμβόλαιο ενοικιάσεως, κλήρος Τουρκοκυπριακής περιουσίας, ο οποίος καθορίστηκε και περιορίστηκε από 1η Οκτωβρίου, 1988.

Ο εφεσίβλητος, παρά τις απαγορευτικές προειδοποιήσεις της Επιτροπής Διαχείρισεως Τουρκοκυπριακών Περιουσιών, μεταξύ 1ης Νοεμβρίου, 1989, και 30ής Νοεμβρίου, 1989, καλλιέργησε το Τεμάχιο 4/2, Φύλλο/Σχέδιο 50/60, εκτάσεως δύο στρεμμάτων, και το Τεμάχιο 2, Φύλλο/Σχέδιο 50/60, μέρος του οποίου δεν περιλαμβάνονταν στο συμβόλαιο το οποίο ο ίδιος είχε υπογράψει. 5 10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε στην υπόθεση *Vassiadou v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 955, είπε ότι η εφεσεύουσα Αρχή δε δικαιούται σε επίταξη περιουσίας πάνω από τρία χρόνια. Η ανανέωση του Διατάγματος Επιτάξεως Τουρκοκυπριακών Περιουσιών πάνω από τρία χρόνια, χωρίς νομοθετική ρύθμιση, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα. Κατέληξε ότι η Κατηγορούσα Αρχή απέτυχε να αποδείξει το στοιχείο της έλλειψης συναινέσεως του εγγεγραμμένου κυρίου και αθώωσε τον κατηγορούμενο. 15 20

Ο δικηγόρος, που εμφανίστηκε για το Γενικό Εισαγγελέα, υπέβαλε ενώπιόν μας ότι:-

1. Το Διάταγμα Επιτάξεως ήταν έγκυρο και ισχυρό, με βάση το δίκαιο της ανάγκης, όπως αποφασίστηκε στην υπόθεση *Aristides v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1507. 25
2. Το Διάταγμα Επιτάξεως είναι ατομική διοικητική πράξη, που δεν ακυρώθηκε από το μόνο αρμόδιο Δικαστήριο - το Ανώτατο Δικαστήριο - ούτε ανακλήθηκε από την Επιτάσσουσα Αρχή, και, σύμφωνα με το Τεκμήριο της Νομιμότητας, ήταν έγκυρο και ισχυρό. Ο ποινικός Δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου δεν έχει δικαιοδοσία να αποφασίσει τη νομιμότητα της ατομικής διοικητικής πράξης. 30

3. Η Επιτάσσουσα Αρχή, σύμφωνα με το Άρθρο 6 της περί Επιτάξεως Νομοθεσίας, έχει όλα τα δικαιώματα και συμφέροντα που έχει ο εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης.

5 4. Όλα τα στοιχεία που συνθέτουν το αδίκημα, για το οποίο ο εφεσίβλητος κατηγορείται, έχουν αποδειχθεί.

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου πρόβαλε ότι:-

10 1. Το δίκαιο της ανάγκης ισχύει μόνο εάν περιβληθεί με νομοθετικό μανδύα - νόμο, ο οποίος να ψηφιστεί από τη Βουλή και να εκδοθεί και

2. Το Διάταγμα ήταν άκυρο και, ως εκ τούτου, δεν αποδείχθηκε το στοιχείο "χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου".

15 Το σχετικό μέρος του Άρθρου, στο οποίο στηρίζεται η κατηγορία, έχει:-

"281.(1) Οιονδήποτε πρόσωπον όπερ κατέχει, καλλιέργει, νέμεται ή χρησιμοποιεί καθ' οιονδήποτε τρόπον

(a) any land registered in the name of any other person;

20 (b) .....

without the consent of such registered owner or his heirs or purchaser of his heirs, as the case may be, is guilty of a misdemeanour and is liable to imprisonment for six months ή εις πρόστιμον μη υπερβαίνον τας £450 ή εις αμφοτέρας τας ποινάς ταύτας."

25

Το Διάταγμα Επιτάξεως είναι ατομική διοικητική πράξη.

Σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος, το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο έχει αποκλειστική δικαιο-

δοσία άσκησης αναθεωρητικού ελέγχου των ατομικών διοικητικών αποφάσεων, πράξεων και παραλείψεων. Η αποκλειστική αυτή δικαιοδοσία ασκείται, με βάση τους περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλες Διατάξεις) Νόμους του 1964 έως 1991, (Αρ. 33/64, 35/75, 72/77, 59/81, 3/ 87, 158/88, 109/91), από το Ανώτατο Δικαστήριο. 5

Η ατομική διοικητική πράξη, σύμφωνα με το Τεκμήριο της Νομιμότητας, συνεχίζει να είναι έγκυρη και ισχυρή μέχρις ότου ακυρωθεί από το αρμόδιο συντεταγμένο Δικαστήριο, ή ανακληθεί από την αρχή που την εξέδωσε - (βλ. 10 Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 155).

Στην υπόθεση *In re Georghίου* (1983) 2 C.L.R. 1 - (Ποινική Αίτηση Αρ. 1/82) - το Δικαστήριο είπε στη σελ. 5:-

"..., it is not open to this Court in a proceeding such as the present one to examine, incidentally and in an ancillary manner, the validity or expediency of the appointment of Mr. L. Loucaides to the post of Deputy Attorney-General of the Republic." 15

Ο Ποινικός Δικαστής δεν έχει δικαιοδοσία και δεν μπορεί να διαπιστώσει παρεμπιπτόντως, ούτε αυτεπάγγελτα, ούτε ύστερα από ένσταση, την ακυρωσία διοικητικής πράξης, εκτός στην περίπτωση που εξετάζει τη νομιμότητα της ατομικής πράξης, προκειμένου να επιβάλει ποινή σ' εκείνο προς τον οποίο απευθύνεται η πράξη, λόγω παράβασης της συμπεριφοράς την οποία αυτή καθορίζει. Ερευνάται το κύρος της διοικητικής εκείνης επιταγής, που η παράβασή της συνιστά το αδίκημα που αποδίδεται στο δικαζόμενο. 20 25

(Βλ. Θ. Τσάτσου - "Η Αίτησις Ακυρώσεως Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας" - Έκδοση Τρίτη, σελ. 344-346· Επ. Σπηλιωτοπούλου - "Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου" - Πέμπτη Έκδοση, 1991, σελ. 106.) 30

Στην Υπόθεση Α.Π. 782/79, Το Σύνταγμα 1979, Τόμος

Πέμπτος, σελ. 642, αποφασίστηκε:-

5 "Η συμμετοχή εις απαγορευθείσαν δημοσίαν συγκέν-
τρωσιν και η προβολή αντιστάσεως κατά της επιχειρη-
θείσης διαλύσεώς της, δεν συνιστά τα υπό των άρθρ.
167 και 170 Π.Κ. προβλεπόμενα αδικήματα, εις ήν περι-
10 πτωσιν η περί απαγορεύσεως απόφασις δεν είναι νόμι-
μος. Τα Ποινικά Δικαστήρια εξετάζουν προς τούτο πα-
ρεμπιπτόντως την νομιμότητα της τοιαύτης
αποφάσεως, της ερευνης ταύτης μη αποκλειομένης εκ
15 του ισχύοντος επί διοικητικών πράξεων τεκμηρίου της
νομιμότητος."

Στην παρούσα υπόθεση, ο εφεσίβλητος αντιμετώπιζε
κατηγορία για παράβαση του Άρθρου 281(1)(α) του Ποι-
νικού Κώδικα και όχι για παράβαση του Διατάγματος
15 Επιτάξεως. Διώχτηκε ποινικά, όχι για συμπεριφορά αντί-
θετη προς το Διάταγμα, αλλά αντίθετη προς καθορισμένο
Άρθρο του Ποινικού Κώδικα.

Ο ποινικός Δικαστής δεν είχε δικαιοδοσία να ερευνή-
σει τη νομιμότητα του Διατάγματος.

20 Σχετικά με την εγκυρότητα του Διατάγματος Επιτάξε-
ως, αναφερόμαστε στις πιο κάτω Αποφάσεις του Ανωτά-
του Δικαστηρίου, στην Αναθεωρητική του Δικαιοδοσία,
τις οποίες και υιοθετούμε.

25 Στην υπόθεση *Aristides*, (ανωτέρω), ο τότε Πρόεδρος
του Ανωτάτου Δικαστηρίου είπε στις σελ. 1522-1523:-

30 "... had I found that the requisition orders in question
were in conflict with any one of the Articles of the
Constitution ..., I would not have any hesitation, having
taken judicial notice of the exceptional and tragic
circumstances for our country in the context of which
such orders were made, to find that their validity is saved
by virtue of the 'law of necessity', as expounded in *The
Attorney-General v. Ibrahim*, 1964 C.L.R. 195, which
coincides with the doctrine of 'permissible deviation from

legality in the strict sense of the ground of paramount public interest', ..."

Στην υπόθεση *Kritiots v. Municipality of Paphos and Others* (1986) 3 C.L.R. 322, ένα από τα επίδικα θέματα ήταν η ισχύς του ιδίου Διατάγματος Επιτάξεως των Τουρκοκυπριακών περιουσιών. Το Δικαστήριο είπε στις σελ. 332-333:-

"Forty per cent of the country was run over by the invading forces of Turkey. The Turkish Cypriots were moved to the Turkish occupied areas in the North and the 2/5ths of the Greek Cypriot population were forced to flee to the South, leaving their houses, their properties and belongings behind. These were the special circumstances in the context of which the requisition orders were made. These circumstances still continue.

These requisition orders are valid in virtue of the 'law of necessity', ..."

Το Διάταγμα Επιτάξεως, που εκδόθηκε στις 22 Δεκεμβρίου, 1988, με βάση το δίκαιο της ανάγκης, ήταν έγκυρο και ισχυρό.

Από τα ενώπιον του Δικαστηρίου γεγονότα, ο εφεσίβλητος έκαμε την πράξη που είναι αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος για το οποίο κατηγορείται - καλλιέργησε γη εγγεγραμμένη στο όνομα άλλου προσώπου.

Δεύτερο απαραίτητο στοιχείο είναι να γίνει η πράξη "χωρίς τη συναίνεση του εγγεγραμμένου κυρίου".

Το στοιχείο αυτό αποδείχθηκε πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας.

Ο εφεσίβλητος δεν είχε τη συναίνεση, ούτε του Τουρκοκύπριου εγγεγραμμένου ιδιοκτήτη, ούτε της Επιτάσσουσας Αρχής, η οποία, σύμφωνα με το Άρθρο 6(2) της περι

Επιτάξεως Νομοθεσίας, έχει όλα τα δικαιώματα και συμφέροντα του εγγεγραμμένου ιδιοκτήτη.

5 Για τους λόγους που αναπτύξαμε, η αθωωτική απόφαση ακυρώνεται και ο εφεσίβλητος βρίσκεται ένοχος όπως κατηγορείται.

Το Δικαστήριο θα προχωρήσει να επιβάλει ποινή. Καλεί τους δικηγόρους των μερών να αγορεύσουν, εάν επιθυμούν, για το θέμα της ποινής.

Η έφεση επιτρέπεται.